

Elmegetett Szpéro mellől már, Éliás mellől,
 Mind a többi mellől, aki él még s aki meghalt.
 Volt valami, amit halálosan komolyan vettem,
 Gyanú felett álltam és állok
 — A Tabánban, a Cork Street galériáiban —,
 Volt ez, de igazából nem volt más.
 Voltak ők. A belgrádi rádió,
 De — így nem tudhatom — így nem tudhatja
 Ez az illető, aki vagyok, most szájba
 Rágja, mintha szájermetes spray
 Tokját nyújtaná át a szőlőknak ezzel,
 Hogy ki lett az Elnök stb. Máskor meg annyi
 Mindent tud, megtud, érdeklí
 Is annyi minden. Ez a szabadsága megmaradt, mint
 Hogy Monet képe Fonyód vagy Antibes vagy más.
 Lehet, azzal együtt, hogy valami terhektől
 Megsérült megint a hashártyája — a katalógusok!
 A cipelés! —, önmagának számára annak.
 De fölül áll. Elment, megjött, itthagya, amit
 Nem hagyhatott itt, de mintha nem is hagyta volna.
 Nem hagyta, hogy hagyja. Hagyta, legyen — ki lett? — az egész.

JOHN LENNON 1941. — 1980.

